

Paül LIMORTI I PAYÀ: *Ultralocàlia* [blog a internet]. Monòver: Paül Limorti. Desembre de 2005 - [citat l'octubre de 2007]. Disponible des de: <http://ultralocalia.cat/>

Els blogs, espais personals d'escriptura a internet actualitzats de forma periòdica, han esdevingut una nova forma de comunicació i transmissió de coneixements. D'ací que *Ultralocàlia*, el blog mantingut pel monover Paül Limorti i Payà des de desembre de 2005, amb més de 280 posts o articles publicats a una mitjana d'una quinzena mensual –descomptant els períodes vacacionals–, meresca una ressenya en aquestes pàgines. De fet, el seu blog ocupa un actiu paper a l'hora d'informar sobre la cultura i la política de Monòver vers l'exterior, i ha assolit una posició precursora pel que fa a la reflexió al voltant de l'educació i la didàctica a les escoles del País Valencià.

El mateix Paül Limorti autodefineix *Ultralocàlia* com “un diari digital personal d'informació i de reflexió ultralocal sobre Monòver i la seua comarca”, una visió que “aspira a descobrir en allò local, en allò que pertany al nostre clar país, al nostre racó de món, un centre”. I a bona fe que ho aconsegueix mitjançant l'interès per una sèrie de matèries entrelligades entorn d'uns valors universals –per la seua vocació de millora objectiva de les societats humanes–, com ara la cura del territori, la preocupació pels infants, la igualtat entre sexes, la solidaritat amb els nouvinguts, la participació en els afers col·lectius més enllà dels sistemes de partits o la conservació i renovació de la diversitat cultural. En aquest sentit, precisament el tractament d'aquestes matèries a través de l'afirmació de la cultura pròpia –la local, de Monòver, la comarcal, del Vinalopó, la territorial, del País Valencià, la lingüística, del català–, com a part integrant de les cultures planetàries, és la que dóna forma a un tot coherent en la proclamada aspiració ultralocal del blog.

Així, en primer lloc, *Ultralocàlia* serveix com a útil agenda local en fer-se ressò de les activitats relacionades amb la cultura pròpia que tenen lloc a Monòver, Petrer o Alacant, ja siguen exposicions, documentals, xarrades, presentacions de llibres, diades reivindicatives o concerts de música i projeccions de cinema en valencià. En relació amb això, l'impuls de la llengua catalana és un altre dels temes principals del blog, a través de les entrades relacionades amb la Trobada d'Escoles en Valencià, el Correllengua, la recepció de TV3, les polítiques lingüístiques o el paper del català en el món d'internet, en general, i el dels blogs, en particular, essent-ne un dels primers valencians a adoptar el domini “.cat”.

Fet i fet, també la política, la informàtica i la pedagogia formen part d'aquest conjunt interrelacionat que Limorti exposa a la xarxa. D'un costat, promou el rol que la blogosfera pot adquirir en el debat polític públic a través de la seua mateixa activitat, especialment intensa en el període d'eleccions monoveres i valencianes, alhora que roman amatent als avantatges i potencialitats del programari lliure i les noves eines tecnològiques en el desenvolupament individual d'internet i col·lectiu de la didàctica

escolar; concretament, en aquest darrer camp el blog monover s'ha constituït en un pioner al País Valencià, que obri portes i indica camins de forma recurrent. De l'altre costat, la posició de l'autor com a docent comporta tot un seguit d'interessants consideracions sobre els models d'ensenyament –el paper dels mestres, de la llengua d'ensenyança, d'internet, de les biblioteques escolars, fins i tot de la postura corporal– i també sobre els valors a transmetre als joves, bo i posant especial èmfasi en la gestió equilibrada i sostenible del territori que ens envolta; així mateix, hi és ben present la reflexió sobre els valors que aquestes noves generacions ens poden aportar per millorar la societat, com ara tot fent servir el concepte de “la ciutat dels infants”, una ciutat habitable per als menuts, propugnat per l'italià Francesco Tonucci.

Igualment, el territori i el paisatge, entesos com l'espai on interactuen de forma movedissa l'ambient físic i les societats humanes, animals i vegetals, i els nuclis urbans com a lloc de residència i concentració humana, en aquest cas a Monòver, componen altres dels elements bàsics del mural confeccionat per *Ultralocàlia*. D'aquesta forma, a la preocupació per conscienciar menuts i adults en la responsabilitat mediambiental col·lectiva, s'hi afigen esclaridores dades o fermes denúncies de la insostenibilitat dels creixements il·limitats de les indústries, els parcs automobilístics o les expansions urbanístiques. En aquest sentit, Paül Limorti ha exposat críticament al blog el seu rebuig al nou Pla General d'Ordenació Urbana de Monòver, a causa del creixement desmesurat que planteja i les serioses modificacions que pot ocasionar en el centre històric. Així, tot apostant per un model urbà de proximitat i respectuós amb el llegat històric, considera que el pla representa “una sentència de mort per al nostre món: el nostre paisatge i la nostra manera d'estar vius”.

L'ultralocalisme, doncs, l'afirmació de la particularitat cultural lligada a uns espais concrets –territorials, paisatgístics, urbans, memorístics– i a uns valors amb aspiració d'universals –la conservació del llegat tradicional i popular, el respecte a la igualtat i la diversitat–, és aplicat també a l'espai viscut i les expressions col·lectives nascudes d'aquesta vivència, ço és, el patrimoni material i immaterial d'un grup humà determinat. En conseqüència, alguna vegada fent d'altaveu dels treballs de María Luisa Roman, les cases, edificis i monuments de Monòver reben a *Ultralocàlia* un merescut homenatge en tant que punts de referència de la història i les relacions locals, tot i que en molts casos hagen estat abandonats pels seus propietaris o enderrocats per les autoritats municipals.

Aquest espai referenciat de la memòria i l'autorepresentació col·lectiva –simbolitzat a la mateixa capçalera del blog amb una imatge de la línia de cel monovera en què destaca la silueta de la Torre del Rellotge– té una altra dimensió en la cultura popular de Monòver i les Valls del Vinalopó, que també és reflectida i explicada amb profusió en molts dels seus aspectes a *Ultralocàlia*: explicacions de les nombroses festes i tradicions locals desenvolupades al llarg del calendari anual, posts sobre els

oficis i els elements de la cultura material tradicionals, o importants ressenyes sobre la música, la literatura i la recerca de la comarca, que possibiliten la seua obertura i difusió a través de la xarxa.

Finalment, en consonància amb aquesta visió, la vocació ultralocal del blog també s'hi palesa en la procedència dels “homenots i donotes” perfilats per l'autor: el polonès Ryszard Kapuscinski, la italiana Oriana Fallaci, els catalans Francesc Ferrer i Artur Quintana, els valencians Joan Pellicer, Toni Mestre i Llorenç Giménez, o el monover José María Roman, un “Alcover particular de carn i ossos”. De fet, un altre punt d'interès per seguir *Ultralocàlia* consisteix a poder llegir el valencià emprat per Paül Limorti, especialment acurat i atent a les formes particulars monoveres en els articles que ell anomena “Quadrets sense marc”, impressions personals de to literari, que recorden en ocasions les evocacions realitzades per Jesús Moncada, escriptor pertanyent a un altre centre, Mequinensa i la ribera de l'Ebre, considerat perifèria.

Així doncs, gràcies a una voluntat universal expressada a través de la particularitat pròpia, *Ultralocàlia* aconsegueix obrir la porta de la plaça monovera de la Sala i permetre que la resta de valencians, catalanolectors i navegants d'internet observen la cultura de Monòver i la seua comarca, la seua llengua, les seues festes, les seues tradicions, els seus personatges, les seues activitats, el seu espai, la seua memòria, la seua identitat. I, malgrat que el seu posicionament puga resultar de vegades ingrat, calen més blogs ultralocals com aquest, ja que són plenament necessaris per integrar i renovar la cultura valenciana, vertebrar l'espai lingüístic català i millorar moltes de les essencials qüestions socials tractades al blog, des de la gestió del territori a la participació política, passant pels aspectes educatius. Des d'una actitud semblant, Josep Fontana finalitzà *La història dels homes* (2000) afirmant que: “aspirem, més modestament, a alguns èxits, per parcials que siguin, que bastaran per justificar l'esforç de la lluita”.

Vicent Baydal Sala
Becari predoctoral, Departament d'Estudis Medievals,
Institució Milà i Fontanals, CSIC – Barcelona